

הבעל ידה בידיד אשתו,

רם ניפגשו לפני ארבע חודשים, בשדה התעופה לוד. שניהם עובדי אל-על. הוא מכונאי בן 25, היא דיילת קרקע בת 26. הוא, יורם רומנובסקי, בלונדי יפה-תואר ורחק. היא, עידית קרן, גינגיית ממוצעת, נשואה מזה שלוש שנים לסרן בצבא הקבע: שמואל קרן (29) גבר בריא, אתלטי ומקריח.

כל המשולשים הניצחיים מדאיבים בסופו של דבר. אבל המשולש הנוכחי היה מהאומללים ביותר.

„אל תצא לבלות עם נשואתי“, הזהירה האם המודאגת את בנה יחידה — יורם. בשכונה הצפונית, שליד הנמל, היתה מפורסמת, אבל שנים, אהבתה ללא מצרים לבנה. אהבה פאתולוגית כמעט. „יורם, הסרות נערות טובות להסתובב איתן?“

הוא לא חסרו. הן היו בשפע. הוא, הכמעט-צבר ממוצא פולני, הניך בית-ספר לזונגא, ומכס פי"ג, היה אילן השוץ והפראי של גדודי הטיפש-עשרה בחוף גורדון שרתון. שחקן כדורגל, כדורסל, חותר בחאסקה — ומעורר הערצה. הוא היה דמות ידועה ונוקשה בחופי הצפון: הירקון והים. „רומל“, כך כינוהו ידידיו, המשיך להיות מאושר באמת, רק בתפקיד הצנוע של בידור גברת השייכת למיטתו אחר. המאדאם בובארי המשועממת-המוז' משת, היתה אסירת תודה לו מאוד, כשהיה מבקר בביתה ליד היכל התרבות, כשבעלה שהה במחנה.

קורבן רומנובסקי
אידיליה עם עידית

שנפל בחדר המדרגות

עוד הרבה לפני את הכרתה. האם המעולפת נפלה ליד בנה שותת-הדם.

★ ★ ★

האשה האוהבת

עידית נמלטה בצווחה מפני בעלה, שכיון עתה את האקדח מולה, ונכנסה לסנדלריה הסמוכה. בעלה אחריה. הסנדלר הקשיש שמר על קור רוח מפליא, קפץ לעבר קרן, תפס בידו ומנע ממנו לירות. הבעל המתין שניה, ואז הלם בקת האקדח באשתו, יצא מהסנדלריה, עצר מוניית והסגיר עצמו למשטרה.

עידית חזרה לחדר המדרגות השטוף בדם. השכנים שמעו אותה זועקת: „אל תמות יורם! אני אוהבת אותך!“ בזה חיסלה את יחסיה עם ידידה הצעיר. היא עברה לצידו השני של המיתרס: היא חזרה לבעלה. קצת מאוחר מדי, אומנם. למחרת הופיע לצידו בבית-המשפט, כסמל האשה האוהבת והמסורה. היא לא חלה מלגפפו לעיני כל הנוכחים, עת הוציאה השופטת נגדו את פקודת המעצר ל-15 יום.

בבית-החולים בלינסון מתחלל יורם הצעיר ביסורים. צינורות תקועים בגופו. חלק גופו התחתון משותק. הרופא אים אינם בטוחים, אם יוכל איפפעם לעמוד על רגליו. ברחוב ירמיהו מספר 28 מבכים אב ואם המומים את בנם יחידם.

„אל תמות, יורם!“

מובן שחיי המשפחה של עידית לא היו אידיליים. לפני שבועיים החליט הזוג קרן לקחת לעצמו חופשה ארעית, ולהיפרד לזמן קצר. הבעל עזב את הבית, המפתחות נשארו אצל מאדאם.

★ ★ ★

„אתה לא נורמאלי“

רומנו של רומנובסקי עם דיילת הקרקע הרקיע או שחקים. הן א נמשך עד יום שני, אחרי חצות, כשהבעל הלא-מוזמן פרץ לפתע את דלת הירתו. קרן חשד זה מכבר שמצמיחים לו קרניים. הזוג שישב על הספה, במקרה כמובן, לדבריהם, עסוק בשיחה, כמובן, היה מופתע מביי קורה-פתע.

יורם קיבל את הפנס הכחול בעינו השמאלית. „עזוב את הבית“, ציחה הבעל, ולדברי המאהב הצעיר שלף גם אקדח. האשה צווחה היסטריית לעבר בעלה: „אתה לא נורמאלי!“ ונסה לעבר המדרגות, כשמעה לפתע את קולו המאיים הרציני של הבעל: „אם לא תעלי הביתה, אני יורה עליך.“ היא עלתה. בתהנת מגן דוד אדום חבשו את פניו החבולים של יורם.

קרן, בן עליית-הנוער ומניצולי השואה, היה מוזעזע. הוא חש עצמו מרומה. יסורי קינאה גברת אינה מושג קולנועי בלבד. זהו כאב מטרף, מסוכן, ובלתי ניתן לטישטוש או הכחשה.

סיפור יורם: „ביום חמישי בצהריים כשישבתי בביתי, שמעתי את עידית קוראת לי לרדת אליה לחדר המדרגות. היא ביקשה ממני לצאת איתה החוצה אל בעלה, כדי שאשבע לו שמהיום והלאה לא יהיה שום דבר בינינו. לפני שהסקתי לענות לה, שמעתי אותה צועקת: הנה הוא בא!“

יורם אף לא הספיק להסתובב. קליע אקדח מסוג ויבלי, חדר באותו רגע לגבו, חלף דרך חוט השרדה. הוא צנח, שותת-דם, בחדר המדרגות האפל. „אוהה, אמא“, שמעה אימו את גניחתו, מהקומה השלישית, ירדה לקראתו, ואיבדה את

השוד שמואל קרן כמעצר קרניים לקרן

עידית קרן (ימין) בבית-המשפט רומן עם רומנובסקי

הוחזר למוסך לבדיקה נוספת, או נאלץ לחנות כמה שעות נוספות בנמל-תעופה זר, עד שיעבור בדיקה קפדנית שלא מן הי מניין — ניתלה הדבר בצווארו של דוידאי.

אך ספק אם יעוף דוידאי, כל עוד לא עף בן-ארצי עצמו מראשות החברה. עד אז, ימשיכו הטייסים לטוס „לפי הספר“ — וי אולי אף יחליטו שוב לקרקע את מטוסי החברה. הפעם לא תהיה שביחתם נגד הי הנהלה בלבד, אלא גם נגד ההסתדרות עצ מה, שחברו יחד כדי לקצץ את כנפי אי-י גונם, עליידי בחירת ועד של יונים להני היג מאבקם של נשרים.

המוצא? השיב איש אצ"א: „לא תוספת משכורת, לא הקטנה בשעות הטיסה. רק חתימה על חוזה-עבודה, שיבטיח את זכרי יותינו באוויר — ולכשנקרקע, גם על הי קרקע. כל פקיד, בכל מיפעל, מתקבל על פי חוזה עבודה. לא ייתכן שאנחנו נעבוד לפי התנאים הנראים להנהלה מדי פעם בי פעם.“

ראשם אומנם בעננים, אבל הם רוצים כי רגליהם תעמודנה איתן על הקרקע.

עתה טיסות אל-על בנמל-תעופה ברחבי הצולם. טייסים ונוטים, אשר נודעו בשל להטוטים מקצועיים שחסכו זמן-טיסה וכסף לחברה, הפכו לפתע שמרניים. התוצאה: איחורים ועוד איחורים.

נוסעים, שחיכו להמראה, התעצבנו, נש- בעו לא לטוס יותר באל-על. נוסעים אחר ריב, שחיכו בתחנות-הביניים, לפעמים חצאי ימים, אוכסנו על חשבון החברה בבתי מלון מפוארים, שם הוגשו להם ארוחות יקרות, במקום הארוחות שהפכו מיותרות במטוסים המפגרים.

כאשר היה המטוס זקוק לתדלוק, היה הטייס מחליט לא פעם למלא דלק והקא בי פילדלפיה, למשל, במקום ניו-יורק. תדלוק הוא תדלוק — אלא שבפילדלפיה עולה הדלק פי שניים מאשר בניו-יורק.

מה המוצא? לא היה זה מיקרה, ש צחתי האוויר אחזו בנשק הבטיחות. הם ידעו כי מארגן המערכה נגדם, בשבייתה האחרונה, היה ראש מחלקת התחזוקה, בני דוידאי — האיש שעזר לפני 12 שנה לש בור את מרד הימאים. כל פעם שמטוס

פעולות רבות, אותן חייבים המפקחים ל- מלא בלוד. הדבר לא הרתיע את מנהל הי חברה, אפרים בן-ארצי, שנשבוע לשבור את אצ"א, ואשר מיום פרוץ השביחה ועד עתה סירב לקיים כל מגע עם ההעד.

רוגזו של המנהל גבר עוד יותר, כאשר הציעו אנשי אצ"א כי ועדה בת שלושה חברים — אלוף זר וייצמן, אלוף משה כרמל ונציג ההסתדרות — תנסח את חוזה העבודה החדש, אותו סירב בן-ארצי בכל תוקף להעניק לעובדיו.

לפי הספר. בידי צחתי האוויר היה רק נשק אחד. פועל בבית-החרושת יכול לחבל בצידו המופקר בידו, להתרשל בעבודתו, ובצורה זו לגרום נזק למעבידו. התנהגות כזו מצד צחתי האוויר היתה פוגעת בבטחו- נם-הם; כי חיהם תלויים במטוסים תקינים, המופעלים כהלכה.

הם החליטו, כי במקום לפגוע בבטחונם — ישקדו עליו עד למכסימום האפשרי. הם החליטו לטוס „לפי הספר“.

לפני כל טיסה ערך הקברניט בדיקה כפוי לה ומכופלה של כל חלקי המטוס. פגמים זעירים, שבעבר היה מולג עליהם, עיכבו

הודיעה כי לא תשלם את דמי-השביחה, כנהוג במוסדות מאורגנים. אנשי-אוויר, שישבו אותה שעה בחו"ל, ל- שם הגיעו עקב עבודתם, נדרשו להחזיר לחברה את הקצבת דמי אש"ל, שקיבלו עבור שהייתם שם.

ואו, מיד לאחר מכן, פתחה במערכה מתוכננת וממושכת נגד כיסם של צחתי האוויר. ניתנו הוראות קפדניות למרכיבי הצוותים לדפוק כל מי שהיה לו חלק פעיל בשביחה. הדרך: הצבת לטיסות בלתי נוחות לבוחר, בהן נעדר איש-הצוות ל תקופה ארוכה מביתו, בעוד שרק מספר קטן של שעות-טיסה נרשם לזכותו.

לאנשים כאלה ניתן לטוס רק את מיכסת 70 השעות (לבואינג) או 80 השעות (לי בריטיניה) החודשיות. למפקחים ששברו את השביחה, ולכמה אנשי-צוות שהנהלה חפ לה ביקרם, ניתנו טיסות נוחות, שאיפשרו צה לצבור שעות-טיסה חוץ מינימות של ביטול זמן. כאשר מילאו את מיכסתם, נש לחו לאגור שעות-טיסה נוספות, שהכניסו להם מאות רבות של לירות לחודש, בי גוסף למשכורתם.

העסקת המפקחים בשעות נוספות שיבשה